

forholdsviis lille danske Krone, som man ønsker gjort større, maa man sikkert give et tilsvarende Raad, og jeg tror, at denne Opfattelse deles af vide Kredse indenfor vort Lands Erhvervsliv. Selv om der kunde blive Enighed om, at den Stigning, som dette Lovforslag giver Udtryk for, ogsaa er den, om hvilken man bør samle Bestræbelserne, bliver Spørgsmaalet, hvilke Bestræbelser man skal bringe i Anvendelse for at naa det ønskede Resultat. Jeg maa straks sige, at det ærede Medlems Anvisning paa at overlade dette til Nationalbanken, som udelukkende gennem Kreditindskrænkninger, formentlig i Forbindelse med en kraftig Diskontopolitik, skulde kunne ordne Spørgsmaalet, vil være af skæbnsvanger Betydning for vort Lands Erhvervsliv. Jeg kan derfor ikke tilraade at følge den og heller ikke tænke mig, at Udgangen af denne Sag skulde blive, at man blev staaende paa det Standpunkt at paalægge Nationalbanken at yde de Ofre, som der fra alle Sider er Enighed om, og saa i øvrigt gennemføre sine Foranstaltninger saaledes, at Kronkursen hæves ved de Midler, Nationalbanken ganske sikkert er i Stand til at bringe i Anvendelse, men som formentlig ingen for Alvor ønsker, den skal bringe i Anvendelse for at naa det tilsigtede Maal. Der maa sikkert Foranstaltninger af anden Art til for at støtte den Finanspolitik, som drives af Nationalbanken, og det er da ikke ukendt, at det er derom, den virkelige Uenighed er mellem de forskellige politiske Partier, og at det er dette Spørgsmaal, som maa være Genstand for Overvejelse, for at man kan naa frem til et tilfredsstillende Resultat.

Men vil man ikke overlade det til Nationalbanken alene, og vil man navnlig ikke, at Nationalbanken skal anvende en meget haardhændet Kreditgivningspolitik og en meget kraftig Diskontopolitik, bliver der formentlig ikke anden Udvej til Fremskaffelse af det ønskede Resultat end at foretage de Foranstaltninger, som kan støtte Hævningen af den danske Kronens Kurs. Det forekommer mig, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds stiller sig paa, gør man noget lignende som den, der staar ved en sygs Leje og forlanger, at Lægen — i det foreliggende Tilfælde Nationalbanken — skal helbrede den syge, men samtidig afskærer vedkommende fra at træffe de nødvendige Foranstaltninger og for sit Vedkommende undlader at bidrage til, at de Foranstaltninger træffes, som der fra alle Sider er Enighed om maa træffes. Mirak-

lernes Tid er jo ikke inde nu, og navnlig i et Spørgsmaal, som vedrører Landets Erhvervsliv paa saa indgribende Maade, Landets økonomiske Stilling, dets Valutaforhold, sker der neppe Mirakler. Mit Partis Bestræbelse paa dette Omraade skal være at søge at tilvejebringe den nødvendige Enighed mellem Tingene, for at der af Tingene kan træffes Beslutning ikke blot om de Spørgsmaal, hvorom der paa Forhaand er Enighed, men ogsaa om de tilbageværende Spørgsmaal, sigtende til at støtte den Valutapolitik, som alle ønsker, at Nationalbanken skal føre.

Paa det nuværende Tidspunkt skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger og derudfra anbefale, at det foreliggende Lovforslag optages til velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

Piper: Det Fænomen, vi har været Vidne til i de sidste ti Aar, har vi heldigvis ikke kendt i de 100 Aar, der gik forud, nemlig dette, at den danske Mønt, den danske Valuta, ikke har været en paalidelig og stabil Værdimaaler. At dette Forhold er uheldigt og virker mere og mere demoraliserende, er sikkert alle enige om. Alle er sikkert ogsaa enige om, at man bør se at faa det rettet og komme tilbage til normale Tilstande. Det er ikke vanskeligt at paapege Spiren til de Forhold, vi nu er inde under. Spiren ligger i det Moratorium, der i sin Tid blev givet Nationalbanken med Hensyn til at undlade at indfri sine Sedler med Guld. Men medens det er let at paavise Spiren, er det ikke saa let at finde det rette Lægemiddel. Det har jo de mange Diskussioner, der har været ført særlig i Løbet af det sidste Aar, de mange Artikler, der er skrevet, været tilstrækkeligt Vidnesbyrd om. Lægerne, Nationaløkonomerne, er omtrent hver især mødt op med sin Medicin, og der har været stillet de forskellige Forslag lige fra at paabyde Guldindløsning til Seddelindskrænkning, Kronens Nedskæring og mange andre Ting. Der har jo ogsaa været dem, der har ment, at Naturen skulde have Lov til at hjælpe sig selv, men det synes dog Kendsgerningerne at tale imod; Samfundet maa hjælpe til. Det vilde i alt Fald blive en meget langsom Kur, og det er endda et Spørgsmaal, om man naaede et Resultat, selv om man ventede aldrig saa længe. Det er for os Lægmænd ret naturligt at anstille den Betragtning, at den nuværende Tilstand er fremgaaet af den Inflation, der kom til Veje under Krigen, dels ved de store Rigdomme, der paa et vist Tidspunkt strømmede ind i Landet, dels ved det meget store